

още еднѣжъ да чете сжщж-тж часть. «Азъ не мыслиж тѣй,» отговори Винффридъ; «желаж да знаж, дали разумѣвашъ на Нѣмскы онова кое-то си челъ.» Момче-то исповѣда че неразумѣва.

Тогава Винффридъ прѣведе прочитаніе-то на Нѣмскы и изрече едно впечатлительно слово къмъ онези кои-то бѣхж на трапезж-тж.

Думы-тѣ му тѣй силно докачихж сърдце-то на момче-то, що-то той тутакси обяви на лелѣж си Игуменкж-тж, че желае да иди съ той-зи человекъ за да ся научи да разумѣва Св. Писаніе. Нищо не е было въ състояніе да го спрѣ, като казуваше на Игуменкж-тж: «Ако и да не ми дадешъ конь за да идж съ той-зи человекъ азъ щж го послѣдувамъ пѣшя.» Игуменка-та познала че нѣщо по високо подбуждаше момче-то и му дозволи да отиде. Име-то на този юноша бѣше *Грегоръ*, и той най-сѣтнѣ станж едно отъ най-отличны-тѣ орждія Христовы за распространеніе-то на Евангеліе-то въ Сѣвернж Германіж.

Винффридъ първомъ ся посели въ Аменбургъ въ Хессіж, проповѣдува силно, и скоро успѣ до толкова, що-то жители-тѣ ся склонихж къмъ Христіянство-то и съградихж нѣколко дървени молебници за богослуженіе.

Отъ тука той пжтуваше въ ревность-тж си по странж-тж на идолопоклонци-тѣ като имъ показваше словомъ и дѣломъ нѣмошь-тж на идолы-тѣ имъ.